Recensie: Broeden ****1/2

Arenberg Antwerpen
vrijdag 19 november 2021

foto © Live Comedy

Recensie:
Wat kan het toch heerlijk zijn als een relatie eens lekker op de klippen loopt. Laat ons hier even verduidelijken: het is heerlijk om te zien hoe Myrthe van Velden en Lander Severins een geweldige theatervoorstelling wisten te maken over dit thema. Het jonge cabaretduo Grof Geschud bewijst in haar voorstelling 'Broeden' dat ze de knepen van het vak beheersen. Absurdisme, herkenbare situaties, visuele gags, spelen met verwachtingspatronen, publieksparticipatie, taalhumor, zang, dans, spel en herhaling worden vakkundig verweven tot één geheel. De hele voorstelling door worden verschillende ballonnetjes opgelaten en lijntjes uitgeworpen die op het einde van de voorstelling allemaal keurig bij elkaar komen en verweven worden tot een ontspannend en soms ronduit hilarisch geheel. Met hun voorstelling 'Broeden' bewijst Grof Geschud dat er toekomst is voor cabaretgenre in de Lage Landen.

'Broeden' start met een absurde, maar dolkomische sketch over twee Amsterdamse patrijsvogels die ruziën over de stereotype genderrollen in het vogelrijk en de jaloezie van het mannetje tegenover een mogelijke concurrent. Myrthe en Lander zijn stevig op dreef wanneer de sketch abrupt wordt afgebroken met de mededeling: "Tot hier zijn we geraakt." Wat voor hen het einde van de relatie was, is voor de voorstelling het begin. Wat volgt is het relaas van de uitdovende liefde, het van elkaar wegvluchten, de ultieme poging om door de aanschaf van een hond de relatie te redden, de relatietherapie om te ontkoppelen en de reactie van de ouders op de breuk.
Wat klinkt als een hoop miserie, is bij cabaretduo Grof Geschud gewoon de aanleiding voor een heerlijk stukje theater waarbij spel en zang elkaar vlot afwisselen. Herkenbaarheid en verwachtingspatronen bij de toeschouwers worden gecombineerd met publieksparticipatie. Dat laatste vormt een intrinsiek deel van de voorstelling én van de humor. Als twee volleerde poppenspelers bespelen Myrthe van Velden en Lander Severins hun publiek. Soms wordt het op de wenken bediend met de stereotypen die ze verwachten en een andere keer volgt er iets totaal onverwacht. Ze hanteren daarbij als twee meesters het wapen van de timing om verwachtingen te creëren en vervolgens de toehoorders op het verkeerde been te zetten.
Maar het komische duo van dienst heeft duidelijk ook nog andere pijlen in hun kokers. Tijdens de voorstelling passeren verschillende dialecten de revue en gaan we van Amsterdam over de Achterhoek en Limburg tot in de Kempen. En alsof dat nog niet genoeg was, bedient Lander zich tijdens het triestige lied over een Podenco Andaluz ook nog van het Spaans. Gelukkig is er Myrthe nog die voor ons gewone stervelingen nog voor een vertaling zorgt. Al hebben we hier een vermoeden dat er toch enkele dingen verloren zijn gegaan in

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

de vertaling. Maar een van de meest hilarische momenten uit de voorstelling is wanneer tijdens een lofzang aan het nieuwe vriendje van Myrthe Lander verglijdt van het Nederlands naar een fanatiek Duits dat heel de zaal, met uitzondering van Myrthe, in een deuk doet gaan van het lachen. De "Sorry!" achteraf blijkt niet voldoende, maar is op zich weer de aanleiding voor een minstens even snedig stukje payback waar Myrthe haar fantasie even de vrije loop mag laten gaan. Als publiek kan je volop genieten van de beelden van wraak. Al hebben we hier een donkerblauw vermoeden dat de ouders van Lander tijdens dit moment van de voorstelling eerder groen lachen.

De sterkte van een voorstelling als 'Broeden' is dat je heel veel situaties krijgt die je waarschijnlijk of hopelijk nog niet hebt meegemaakt, maar die zo beeldig worden omschreven, dat je ze perfect kan voorstellen. Je zit dan wel niet mee bij de relatietherapeute, maar je kan je zo inbeelden hoe die sessies verlopen en wat er zich heeft afgespeeld. Je bent niet bij de ouders wanneer ze de voicemail inspreken, maar je kan je zo voorstellen hoe die scènes zich daar ontplooien. Met een zin als "Mijn zweet hing als ijspegels aan mijn oksels te bengelen." weet je perfect hoe Myrthe de beklimming van de Tafelberg beleeft.

Gezien het om een cabaretvoorstelling gaat, is er uiteraard ook muziek. Er is een tango waar de spanning van de ontluikende relatie wordt weergegeven in een dans die eindigt in ietwat ongemakkelijke, maar erg geestige poses. Er was een eerste liedje voor Myrthe waarbij ze haar verliefdheid bezingt als: "Als een hondje kwam ik aangelopen". Het valt daarbij op dat ze een hele aangename zangstem heeft. Tegen het einde van het nummer neemt Lander de tweede stem voor zijn rekening en daar merk je hoe mooi die samenklank is. Het nummer eindigt dan ook letterlijk in een hoogtepunt.

Het mooiste nummer is naar ons aanvoelen "Het is niet meer genoeg". Lander neemt hier de elektrische gitaar ter hand en blijft met zijn instrument wat op de achtergrond terwijl Myrthe de zang voor haar rekening neemt. Ze klinkt helder, fijn en gevoelig. Op het einde krijgt ze de vocale steun van Lander en vloeien de stemmen mooi samen tot één geheel. De magie mag dan wel uit de liefdesrelatie zijn, op scène werkt ze absoluut verder. Lander en Myrthe voelen elkaar zo goed aan, dat dat misschien wel hun grootste troef is. Wat er speelt tussen die twee is iets bijzonder. Het voelt echt, ook al is het maar cabaret. En vooral … het smaakt naar meer.

< Sascha Siereveld >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.